

כותרת: ט"ו בשבט – העץ הנדיב הכותב/ת: של סילברשטיין

העץ הנדיב

מאת: של סילברשטיין

פעם אחת היזה עץ...

והוא אהב ילד קטן אחר.

וכל יום היילד היזה בא

ואוסף את העלים של העץ

ועושה מהם כתרם ומשחק במלך היער.

הוא היזה מטפס על הגזע

ומתנדנד לו על הענפים

ואוכל תפוחי-עץ.

והם היו משחקים במחבואים.

וכשהילד היזה מתעייף, הוא היזה נרדם בצלו של העץ.

והילד אהב את העץ... מאד מאד.

והעץ היזה מאשר.

אף הזמן חלף לו.

והילד הלך וגדל.

ולעתים קרובות העץ נשאר לבדו.

ואז היילד בא יום אחד אל העץ, והעץ אמר: "בוא, ילד, בוא מטפס על הגזע שלי, תתנדנד על הענפים

ותאכל תפוחים ותשחק בצלי ותהיה מאשר".

"אני יותר מדי גדול בשביל לטפס ולשחק", אמר היילד. "אני רוצה לקנות דברים ולעשות חיים. אני

רוצה קצת כסף. אפה יכול לתת לי קצת כסף?"

"אני מצטער", אמר העץ, "אבל אין לי כסף. יש לי רק עלים ותפוחים. קח את התפוחים שלי, ילד,

תמכר אותם בעיר. כך יהיה לך כסף ותהיה מאשר".

ואז היילד טפס על העץ וקטף ממנו את התפוחים ולקח אותם אתו.

והעץ היזה מאשר.

אבל הילד הלך ולא חזר הרבה זמן... והעץ היה עצוב. ואז יום אחד הילד חזר והעץ רעד מרוב שמחה ואמר: "בוא, ילד, תטפס על הגזע שלי ותתנדנד על הענפים ותהיה מאושר".
"אני יותר מדי עסוק בשביל לטפס על עצים", אמר הילד. "אני רוצה בית, שיהיה לי חם", הוא אמר.
"אני רוצה אשה ואני רוצה ילדים, ובשביל זה אני צריך בית. אתה יכול לתת לי בית?"
"אין לי בית", אמר העץ, "היער הוא ביתי. אבל אתה יכול לקצץ את הענפים שלי ולבנות בית. אז תהיה מאושר".

הילד קצץ לעץ את ענפיו ולקח אותם אתו לבנות את ביתו.
והעץ היה מאושר.

אבל הילד הלך ולא חזר הרבה זמן. וכשהוא חזר העץ היה כל-כך מאושר שפקשי הצליח לדבר.
"בוא, ילד", הוא לחש, "בוא תשחק".
"אני יותר מדי זקן ועצוב בשביל לשחק", אמר הילד. "אני רוצה סירה שתקח אותי הרחק הרחק מכאן. אתה יכול לתת לי סירה?"
"כרת את הגזע שלי ותעשה לך סירה", אמר העץ. "כך תוכל להפליג למרחקים... ותהיה מאושר.
הילד כרת לעץ את הגזע ובנה לו סירה והפליג למרחקים.
והעץ היה מאושר... אבל לא מאושר ממש.

ואחרי הרבה זמן הילד חזר שוב.

"אני מצטער, ילד", אמר העץ, "אבל לא נשאר לי שום דבר לתת לך - התפוחים שלי כבר אינם".
"השנים שלי יותר מדי חלשות בשביל תפוחים", אמר הילד.
"הענפים שלי כבר אינם", אמר העץ. "יותר לא תוכל להתנדנד עליהם -"
"אני יותר מדי זקן בשביל להתנדנד על ענפים", אמר הילד.
"הגזע שלי כבר איננו", אמר העץ, "לא תוכל לטפס -"
"אני יותר מדי צעוף בשביל לטפס", אמר הילד.
"אני מצטער", אמר העץ, הלואי שיכלתי לתת לך משהו... אבל לא נשאר לי כלום. אני סתם גזע פרות זקן. אני מצטער..."
"אני לא צריך הרבה עכשו", אמר הילד, "רק מקום שקט לשבת ולנוח. אני צעוף מאד".
"אם כך", אמר העץ וזקף את עצמו כמה שרק הצליח, "אם כך, גזע פרות זקן הוא פן טוב בשביל לשבת ולנוח. בוא, ילד, שב לך ותנוח".
והילד ישב.
והעץ היה מאושר.

